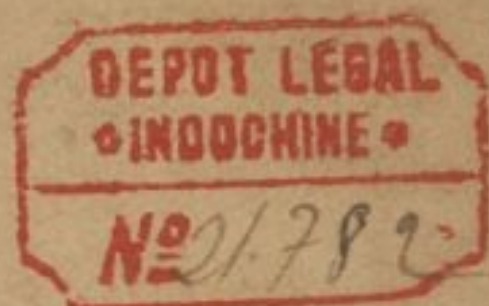

*Certifié exact 2000 exemplaires.
Langi de 7.5.26
Lécudner*

TỔ QUYÊN

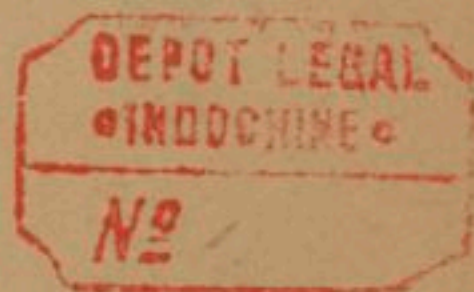
MỘT HIỆP - NỮ CÓ THỦ ĐOẠN OANH LIỆT
0\$03 TRONG HỒI TRUNG - NHẬT CHIẾN TRANH. **Số 1**
Các báo NHẬT, MỸ, PHÁP đã bao lần nhắc đến.

Lương - Sinh ngồi đọc sách. Tổ - Quyên nhẹ mình
đuổi Nam - Bình ám sát.

Bao-Ngoc Van-Doàn xuất bản *8' Indoch*
67, Phố Cửa Nam — Hanoi

2305

HO QUÝ HẠ

Đêm đã khuya. Vì trời bức, nên Lương-sinh vẫn ngỏ rộng cửa ngoài, ngồi nhàn đọc sách. Bỗng thấy tiếng giầy chạy rất gấp, Lương chợt dạ ngảnh ra thình lình thấy Nam-Bình, một chàng giỏi võ có tiếng trong vùng, hốt hoảng nhảy vọt vào, miệng lắp bắp :

— Cứu tôi với ! con Quyên nó giết tôi ! . . .

Vừa nói vừa chạy vọt vào phòng trong. Lương ngờ ngác chưa kịp đứng dậy đóng cửa, thì một cái bóng thiếu-nữ chạy nhanh như gió, lướt qua mặt chàng, nhảy theo vào . . .

Lương hoảng sợ, kêu thét ầm lên. Người nhà chạy xô đến, nhưng không một ai dám cả gan bước theo vào phòng trong. Lương lắng nghe trong phòng thấy im phăng phắc. Chàng nghĩ thầm : các cửa sổ trong phòng đều có song sắt rào kín, chỉ độc có một cửa này ra vào. Mà, ta chỉ thấy có hai cái bóng chạy vào, chưa thấy ra, cơ sao trong phòng lại lặng phắc như không người, là nghĩa gì ?

Chàng sai người nhà giữ chặt cửa chính, rồi phi báo cho cảnh-sát biết. Mấy phút sau bốn viên tuần-cảnh tay cầm khí-giới mạnh bạo đẩy cửa bước vào...

Thình lình đụng ngay phải một người nằm dưới đất, nhận ra thì là một cái xác đàn ông bị cụt mất đầu ! ngoài ra không thấy gì khác nữa. Lương kinh-sợ tái mặt nói :

— Rõ ràng có bóng một thiếu-nữ chạy vào có sao lại biến đi đâu chóng thế được ? và cả cái đầu lâu người bị giết này nữa...

Bọn cảnh-sát lay thử các song sắt, thấy rất kiên-cố, không thể nào ra lọt được. Quay lại hỏi Sinh :

— Thủ-phạm tất thoát ra đằng cửa chính rồi !

Lương cả quyết nói :

— Không thể được ! Ngay lúc thấy chúng vào, tôi đã có ý chặn giữ lấy cửa, và tôi vẫn ở luôn đây kia mà !

— Chẳng lẽ nó lại biến được à ?

Thật là kỳ quái

Mà kỳ quái thật ! vì từ đó đến mãi mấy năm sau, tha hồ sở cảnh-sát, trinh-thám, nhọc công tìm kiếm, vẫn mờ mịt tối - tăm, không thể sét biết được manh mối nó ra làm sao cả ..

Riêng phần Lương lại càng ăn năn áy náy hơn nữa. Cái hình ảnh thiếu-nữ cứ ẩn hiện hoài trong tia mắt mơ mộng của chàng, bắt chàng phải suy nghĩ hết ngày ấy sang đêm khác, tựa-chung vẫn không thể giải quyết cái lý do nó ra làm sao được.

Thời gian cứ mờ dần, tấn kịch trên kia cả đến Lương cũng lần lần không nhớ gì tới việc cũ nữa ...

Rồi chàng đi du-học vắng ...

Qua mấy năm du học, khi tốt nghiệp chàng vội vã xuống tàu về nước, Khi tới Hồ chàng không về quê nhà vội, đáp ngay xe hỏa tới Hàng-châu để tìm vị hôn thê của chàng, xem vì có gì trong hai năm nay nàng không có một lá thư nào gửi cho chàng.

Lương ngụ ở khách sạn mỗ .. Vì đầy lóng phiến muộn, trăm mối ngổn ngang, nên đồng hồ đã điểm canh ba, mà chàng vẫn không sao chợp mắt cho được. Ngoài hiên, gió thu bay rụng lá vàng, mây bạc lần lần khắp trời che phủ, khiến cho chị Hằng phải ủ-ê buồn bã, ẩn-hiện tờ-mờ...

8° Indoch.

2305

Lương mở cửa ra vườn chơi, ngắm nhìn vầng nguyệt-ủ, bất giác tâm hồn càng sâu muện chứa chan. Bỗng nghe đằng phía đông, nổi nên một giọng khóc than của một thiếu-nữ, phá tan mất cả vẻ tịch mịch đêm trường. Tiếng khóc cứ khi dứt khi nổi, lạnh lạnh bay theo chiều gió, nghe nó thiết tha khổ não như sé gan sé ruột kẻ đa sầu.

Sinh tò mò tìm đến chỗ có tiếng khóc, để thử xem vì có gì mà thiếu nữ lại phát ra một điệu khóc thê thảm đến thế?

Qua mấy ngách đường hẻm, tới một túp nhà con, nhờ ánh lửa sáng, chàng để mắt vào khe vách ngó vào, thấy trên đường một bà già nằm thẳng cẳng, thoi thóp như người gần chết. Cạnh đường, một thiếu-nữ da trắng tóc giải, đương ngồi gục mặt âm ỷ khóc than. Nhìn mãi cũng chỉ thấy thế. Sinh bèn ghi nhận lấy đường lối rồi về đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau Sinh lại mò đến. Thấy cổng đóng chặt, Chàng vờn vờ đứng chờ một lát, bỗng thấy cánh cổng rung động rồi ngổ toang. Một nữ lang xinh đẹp lộng-lẫy, khoan khoan bước ra. Chợt nhìn thấy chàng thiếu nữ đứng dừng ngay lại quắc mắt nhìn Sinh một vẻ kinh nghi, khiến cho chàng bưng bưng hồ thẹn phải cúi gằm xuống. Thiếu-nữ cất giọng nghiêm sắc, hỏi chàng tới cửa có việc gì?

Sinh càng luống cuống bẽn lẽn, đành phải thú thực rằng đêm qua nghe thấy tiếng khóc như thế, nên nay muốn đến để dò hỏi xem... tại sao mà khóc...

Nghe nói, thiếu nữ mỉm cười, ngọt ngào đáp :

— Cái người khóc đêm qua chính là kẻ bạc mệnh này đó. Vì tiếng khóc đến nỗi kinh động giấc thanh lương của công-tử, thực đắc tội lắm.

Lương đánh bạo hỏi :

-- Chẳng hay uất ức nỗi gì mà cô nương đến nỗi phải bật ra tiếng khóc bi thảm như vậy?

Vừa hỏi vừa nhìn thẳng vào mặt thiếu-nữ, thấy đầu tóc rối

bù, hai mắt hãy còn sưng đỏ, lại càng như tăng thêm vẻ kiêu diễm thiên nhiên... Thiếu nữ nói :

— Thiếp đau lòng vì nhiều truyện lắm. Nguyên phụ thân thiếp khi xưa tri phủ N. H. hiếm hoi chỉ sinh hạ được một mình thiếp tên gọi Tổ-Quyên.

— Tổ-Quyên ?

— Phải, tên thiếp như vậy. Công tử có điều gì ngờ vực mà lại sững sốt hỏi lại làm vậy ?

Sinh sự nhớ đến nàng Tổ-Quyên đã giết người khi xưa song chàng sợ nàng sinh nghi, vội dẹp đi mà giục nàng nói nốt cho nghe. Quyên như hiểu ý, mỉm cười nói tiếp ;

Khi thiếp mới 14 tuổi, vị võ quan muốn kết thông-gia không được, đem lòng thù oán. Một đêm kia hắn đem đồ đảng, giả trang kẻ cướp, đến giết cho thiếp và luôn thể định cưỡng bắt thiếp. May hôm ấy mẹ con thiếp đi vắng nên thoát nạn. Nhưng nghĩ đến cái thù bất cọng đối-thiên kia, hai mẹ con thiếp bèn quyết chí tìm thầy học võ. Khi lặn lội vào Ba-Thục, khi len lỏi về Vân-Nam trải qua muôn dặm dan-nan, mới tìm được vị thánh-tăng hết lòng truyền thụ pháp thuật cho. Qua ba năm hết lòng luyện tập, nên hai mẹ con thiếp đã bình hội được hết các môn bí truyền trong 18 ban võ nghệ, có dư sức báo cừu tuyết hận được rồi : Mẹ con thiếp mới bái biệt ân-sư, đưa nhau xuống núi . .

Chẳng ngờ kẻ thù đã khôn hồn mà chết trước mắt rồi. Khiến cho mẹ con thiếp phải uổng công học tập, bây giờ còn biết rửa thù báo oán vào đâu ? Song thiếp nghĩ, cha chết còn con, con chết còn cháu ! ông cha nhà nó đã gây vạ oan-gia, thì con cháu nhà nó phải chịu lây ác báo ! Thiếp bèn tìm đến định hạ-thủ đưa con trưởng hắn, chính là cái thằng chực cưới thiếp năm xưa. Nhưng nhà nó trù mật, kín đáo lắm, vả võ nghệ của nó cũng khá, nên mấy lần định hạ-thủ mà nó vẫn trốn

thoát cả. Kế tới lần sau cùng, nó bị đuổi gấp quá, phải hoảng hốt chạy vào một nhà. . .

Thấy có tiếng ho trong nhà, nàng vội chạy vào một lát. Khi quay ra thì hai mắt đã ướt đầm. Nàng vừa lấy khăn lau nước mắt vừa nói :

— Thiếp nghĩ thôi đời thật đáng chán lắm công tử ạ !

Bình nhật mẹ thiếp hay làm việc nghĩa hiệp, hết lòng cứu khổn phù nguy, trong những kẻ chịu ơn, nhiều người đã trở nên phú quý ; vậy mà nay mẹ con thiếp gặp bước ngặt nghèo, lại không nhờ cậy ai được một đồng một chữ nào cả !

Phần thì thương mẹ già thoi-thóp sắp từ trần, phần lại tủi thân bồ liễu, bèo chôi nước chảy chữa biết sẽ chôi dạt về đâu ! phần căm thối đời đen bạc, phần lo sinh kế khó khăn... trăm nghìn mối thống tâm rồn rập, khiến cho thiếp cảm lòng không nổi, bất giác phải buông thiếng khóc òa. . .

Nói đến đó, nàng-nghẹn ngào thồn thức, vội ngảnh mặt đi, lấy mùi soa lau nước mắt. . .

Sinh nghe nói, trong lòng bỗng cảm động bồi hồi, đánh bạo nói :

— Cô nương bắt tất phải phiền muộn, nếu có cần tiền để lo liệu thuốc men cho cụ, thì... nhân chúng tôi sẵn có món tiền dư đây, dám mong cô nương xét thấu lòng thành mà thấu nhận cho. Tôi cũng biết thế này là đường đột, song tự tin cô nương là bậc hiệp-liệt quân tử, tất không câu-chấp thói thường, nên mới dám bộc-bạch thực tình như thế. . .

Vừa nói vừa móc túi lấy ra một cuộn bạc giấy hơn một trăm đồng, chàng bớt lại mấy đồng bạc lẻ còn chẵn trăm, hai tay kính cẩn dâng cả cho thiếu-nữ. . .

Nàng dương to đôi mắt ngạc nhiên, nhìn sững vào mặt Sinh, khiến cho chàng vừa then vừa sợ, đến nỗi chân tay phát dun, cúi gằm mặt xuống, không dám thở nữa. . .

Thiếu nữ hiểu ý vội nói :

— Công-tử đã lấy hiệp-tình đối với thiếp, thiếp xin vui lòng chịu ơn. Nhưng... Tuy nhiên bình sinh thiếp chưa hề ăn không của ai, điều đó sau này công-tử sẽ nghiệm thấy, giờ thiếp chỉ biết cảm tạ thâm ân mà thôi.

Nói đoạn nàng nghiêm nhiên nhận lấy số bạc mà rằng :

— Hiện giờ gia-mẫu đương kịch bệnh. thiếp không thể mời công-tử vào nhà. Dám xin công tử cứ về, mai kia sẽ xin đến bái yết.

Sinh vui xường quá vội vội nói :

— Cảm ơn cô nương. Nhưng...

Thiếu-nữ vội sua tay.

— Thôi thế là đủ.

Nói đoạn nàng khép chặt cửa lại, bỏ mặc Sinh đó, mà lui vào nhà trong...

Cái cử-chỉ sống-sượng đột ngột ấy, Sinh cũng phải ngạc nhiên ! đứng ngây hồn nhìn vào khe cửa một lát, rồi chàng buồn đầu lui thủi ra về... Trong lòng từ đâu lại bắt đầu mang thêm một khối tình thứ hai nữa !...

Dù sao, chàng cũng không quên được Tân-Hồng người tình cũ đã chiếm đoạt trái tim chàng trong 4 năm nay. Chàng nóng nảy muốn biết ngay tin tức bạn vàng. nên sau khi về ăn cơm ở khách-sạn, chàng lật đật ra tàu đi về Tô-châu ngay.

Đi đường chàng cứ bồi hồi phấp phồng không biết người yêu liệu có còn ở trong trại xinh đẹp kia không ? càng đi tới gần, càng thấy phấp-phồng lo ngại, kịp khi đã tới nơi, chàng không thể nào cầm nổi sự kinh-ngạc được nữa ! Máy tòa trong-trại xinh xinh ẩn-ước trong rừng đào-lý xanh tươi kia, ... nay đã biến đi đâu mất rồi ! Nền cũ dấu xưa, bây giờ chỉ còn sót lại một nền đất đỏ, mấy đồng do tàn, cùng mấy hàng cây trụi cành trơ gốc mà thôi... Sinh ngược mắt nhìn xem có nhà nào để thăm hỏi căn do, nhưng chỉ thấy một vùng tàn phá, bốn phía hoang-lương, tiệt nhiên không thấy còn lại một túp nhà nào cả.

Chợt gặp một ông già tới lấy củi, Sinh chạy tới thi lễ, rồi hỏi xem vì tai-biến gì mà một vùng dân cư trù mật như thế bỗng bị tiêu-diệt tro-trụi như kia

Ông già quắc mắt nhìn chàng, có ý ngạc nhiên về câu hỏi, rồi từ-từ hỏi lại rằng :

— Thầy là người phương nào đến đây ? Mà một việc tàn phá giết gióc gớm ghê như thế, lại không nghe biết hay sao ?

— Thưa cụ, vì cháu du học ngoại quốc mới về.

— À, thế thì có lẽ thầy không hiểu biết thực. Số là, cách 2 năm nay, một đám giặc cỏ đông tới hơn nghìn người kéo đến tàn phá vùng này một cách tàn nhẫn không sao tả siết. Người ta bảo đó là một việc trả thù. Nhưng thiết tưởng quân giặc cướp thì cứ gì phải trả thù chúng mới có thủ đoạn tàn khốc hay sao ! . . Hiện nay thì nhân dân tránh bạt hết, không một ai dám quay về cố hương nữa, nên phong cảnh mới tiêu điều quanh quẽ như vậy. Sinh hỏi thăm đến nàng Tân-Hồng thì ông già không hiểu gì cả.

Chàng không thể sao được, vợ vẫn dạo quanh một lát, rồi đành phải gạt lệ lui về vậy . . . Bỗng chàng chợt nhớ đến đứa thị-tỳ cũ của nàng tên là con Lục-Châu nhà ở làng Mỗ . . . Chàng đến đó hỏi quả nhiên dò biết được tung tích người yêu. Nhưng mà, than ôi ! chẳng thà đừng biết lại hóa hay, biết ra chỉ tổ thêm mua lấy cái sầu cái khổ, cái thống-thiết bi thương mà thôi. . . Thi ra, cái việc tàn phá nào chính bởi cái nhan-xắc của nàng mà gây ra ! Chính bởi một nhà triệu phú. « Thiết-tý đại-vương » đã ngầm giắt giặc về tàn phá, để thừa cơ cướp lấy giai-nhân, đem về giam hãm ở biệt thự của hắn ở Hàng-châu để ép làm tỳ-thiếp.

Mẹ con Lục-Châu lại nói cho biết rằng : hiện nay con Lục-Châu cũng vẫn theo hầu chủ nó là Tân-Hồng, và Tân-Hồng vẫn nhất định thề chết thủ-tiết với tình xưa, nên chỉ hàng ngày nàng bị « đại-vương » đầy đọa cực khổ lắm ! Ngày đêm nàng chỉ mong-mỏi tình-nhân đến cứu, nhưng tịt mù mây

ngàn hạc nội, nào biết tri-kỷ ở đâu bây giờ! Nàng đã mấy lần đưa lọt được thư ra ngoài, đề cầu cứu người yêu, nhưng người xưa chẳng biết có còn nhớ đến nghĩa cũ hay quên, mà cứ càng mong càng vắng, một ngày một xa. giá không nhờ con Lục-Châu khuyên-giải, thì có lẽ Hồng đã mượn giấy oan-nghiệt mà dũ sạch nợ trần-hoàn từ đã lâu kia rồi!

Một một lời nói như một mũi dao đâm vào gan ruột Sinh, Nghĩ cảm thương đến người tình đã vì mình mà chịu hi-sinh cả một đời hạnh-phúc, vì mình mà nàng phải đặt mình vào cái cảnh dọa đầy nung nấu trong bấy nhiêu tháng trời... Nghĩ thế thì lòng nào mà chẳng nát, hồn nào mà chẳng tan, dầu đến đá kia cũng đến nổi nát gan lọ người!

Từ khi biết rõ tình hình, ruột gan chàng lúc nào cũng nóng ran như lửa đốt, chỉ dận không có cánh mà bay ngay đến Hàng-Châu, đề thiết pháp cứu được người yếu ra khỏi nơi hang hùm nọc rắn mới hả.

Chàng định quay về Nam-kinh để soay lấy ít tiền, nhiên hậu sẽ đáp tàu đi Hàng-Châu.

Tới ga Nam-kinh, chàng vừa ở trên thêm ga bước xuống, thỉnh linh bị mấy viên cảnh-sát chớp ngay lấy, chàng rất nẩy mình, chưa kịp hỏi vì có gì, thì đã bị xích chặt hai tay, tổng lên một cái xe ô-tô đậu gần đó rồi. Chàng ngó vào trong xe thấy đã có 3 người Âu-trang học-sinh cũng cùng loạt như chàng, và cũng bị xích tay ngồi đó rồi. Chàng dùng lời lễ-phép hỏi viên cảnh-sát ngồi cạnh, xem mình bị bắt vì tội gì? hỏi lần trước, hấn làm thỉnh không đáp, chàng đánh bạo hỏi lần nữa, viên nọ bỗng quắc đôi mắt điều hâu, nghiêm-giọng mắng rằng :

— Không được lời thôi! sớm mai ra pháp trường sẽ biết!

Nghe đến hai tiếng « pháp trường », bất giác chàng kinh-hãi choáng người! xắc mặt sấm nhót ngay đi như ro nguội, chàng nhón nhác dương cặp mắt xanh lè nhìn mấy bạn

« đồng nghiệp » thì thấy vẻ kinh hoàng khủng khiếp cũng chẳng kém gì mình! anh nọ đưa mắt nhìn anh kia, như ngẫm hỏi: « anh bị tội gì? » Té ra cả bấy nhiêu anh đều mang nhiên không thể hiểu rằng mình vì sao mà bị bắt hết! Tuy vậy, nhưng họ đều tin lời viên cảnh-sát nói là rất đúng, vì xưa nay họ đã từng nhiều lần mục-kích những người bị bắt ở Pháp-trường, hầu hết đều không hiểu vì sao mà bị chết cả! vì có đem ra tòa kết án đâu mà biết rằng quốc-gia khép vào tội gì? vì họ chưa từng phạm tội gì cả! Nhất là Lương-Sinh lại càng lo sợ hơn nữa, vì chàng còn nhớ rõ hồi năm ngoái, trong khi Trung-hoa tẩy chay hàng Nhật, ông chú chàng chỉ lầm mua một gói thuốc lá của Nhật, mà bị tỉnh bộ Thiên-Tân khép vào tử hình! Nhưng mà chàng, một gói thuốc lá cũng không hề mua bao giờ, vậy thì sáng mai chàng sẽ bị hành-hình vì tội gì? chàng hy vọng rằng lát nữa đáp mặt viên cảnh-trưởng sẽ biết. Nhưng chúng lại không giải về bộ cảnh-sát, mà đem tống luôn ngay vào ngục tối, mỗi người giam riêng mỗi phòng. Thế là cái hy-vọng cuối cùng của chàng cũng lại thất bại nốt!

Chàng nhớ rõ ràng khi bị giam mới vào quăng tám giờ sáng, vậy mà sau khi cửa phòng đóng lại, thật chẳng khác gì cảnh-tượng ban đêm: chàng cố rón mắt nhìn quanh xem căn phòng rộng hẹp thế nào, và có dường phản gì không? song tiết nhiên chả nom thấy gì cả. Lấy tay sờ soạng, thì thấy ngoài bốn bức tường đá lạnh ngắt, duy chỉ có một cái ổ rơm hôi hám ở góc tường để thay dường chiếu mà thôi. Buồng đã hôi hám, lại bị bốn bề kín mít, âm khí nặng nề khó thở vô cùng. Lâu dần càng thấy ngạt hơi khó chịu, chàng lầm bầm, cả một cái phòng lại không có một cái lỗ hồng là nghĩa gì? chàng sờ tìm thì quả nhiên có một lỗ hồng to bằng quả bưởi, ý dánh bọn lính gác sợ chim chuột lọt vào, nên đã lấy rơm đút nút kín. Lỗ hồng ấy tức là cái cửa sổ độc-nhất của căn phòng. Sinh « phát minh » được cái cửa đó, bất giác cũng thấy vui mừng! Sau khi rút được nút rơm

ấy ra, chàng ghé mũi vào lỗ hồng, hô hấp bỗng thấy dễ chịu hơn nhiều, và mọi vật trong phòng, bấy giờ đã từ mờ nhận biết. Chàng nhận thấy một cái hiện trạng ghê tởm vô cùng, thấy rơm rác vương vãi khắp phòng, sớ này một lọ nước lã sứt miệng, góc kia vài cái bát mẻ, úp lên đồng rỗ rách . . .

Chàng thấy đồng rỗ rách phát ra một thứ mùi tanh hôi quá, bèn gượng ghe cầm nhét qua lỗ hồng tuôn ra ngoài. . . Một tên lính gác trông thấy, liền vừa chửi mắng túi bụi, vừa sầm sầm mở cửa toan vào nện cho mấy gậy. Nhưng anh ta cũng chưa đến nỗi táng tâm cho lắm, nên vừa trông thấy vẻ người khôi-ngô của Lương, thì dịu ngay nét mặt lại, rồi chẳng những không mắng mỏ, lại lấy cho mượn cái chổi, và thay cho một lọ nước khác. Chiều tối hẳn lại vào, chao cho sinh một nắm cơm hằm với vài con cá mắm bằng hai ngón tay. Lại đặc ân đưa tặng chàng một điều thuốc lá !

Sinh đương mừng được người lính gác chiếu cố may ra hỏi được cái duyên cớ bị bắt chăng ? Thì, người lính gác đã ôn tồn hỏi trước :

— Trông ông cũng ra người giòng sang học thức, chẳng hay vì phạm tội gì mà đến nỗi phải cầm cổ vào đây ?

Thật rõ chán chuyện ! đã mù lại gặp anh sầm !

Thấy chàng không hiểu tội gì, người lính bèn lên mặt nhạo đời, gật gù bảo chàng :

— Nặng... tôi nghiệm ra những người đã phải giam riêng trong cái ngục tối này thì... mười người thường bị tử-hình cả mười. Vậy thì... nếu ông có muốn đổi dăng lại nhà cửa điều gì thì đưa tiền tôi thuê mua giấy bút hộ cho.

Bỗng thấy tiếng chuông rung, người lính gác vội vàng khóa tách cửa chạy về bóp canh. bỏ mặc Sinh ngồi trơ lại với bốn bức tường đá. . .

Sinh lúc đầu còn bàng hoàng ngỡ ngơ, lần lần càng cảm thấy một vẻ lạnh lẽo tối tăm, một cảnh dọa nạt ghê gớm, thấy cá-

phòng in hết cái quan tài chàng đương bị nằm ở trong sắp sửa bị đem ra mai táng... Chàng bỗng bùng bật khóc :

— Thôi, từ mai mà đi, một cổ ván mỏng, ba thước đất giầy, thiên thu vạn kiếp tối tăm, không đời kiếp nào còn được trông thấy cảnh vật nhân gian nữa !

Chàng càng nghĩ đến cha mẹ anh em, và nhất là nghĩ đến Hồng, thì giọt lệ thương tâm lại như thác lũ mưa nguồn mà tuôn rơi lã chã ! ... chàng khóc vật vã chán, rồi lăn ra ngủ thiếp đi lúc nào không biết. . .

Vì hôm trước chàng đã vì quá thương sót Hồng, mà hóa suốt đêm mất ngủ, lại bị trong mấy hôm nay lao tâm lao lực quá độ nên chàng ngủ thiếp đi một giấc khá giải. Kịp khi bằng mắt dậy, thấy bốn mắt tối mù, cả cái cửa cũng không còn ánh sáng nữa. Chàng biết là trời đất đã sang cảnh đêm rồi, nhưng đoán mãi vẫn không thể biết được còn sớm hay đã khuya ? Chàng cứ chập chờn phấp phỏng tưởng chừng như quân đao phủ sắp vào điệu chàng ra pháp trường. Ruột gan hun đốt dầu óc lao đao, muốn nghĩ mà không biết nghĩ chuyện gì, muốn khóc nhưng không còn nước mắt... Chàng đã quyết liều ngồi lì chờ chết, nhưng chỉ một lát lại đổi ý ngay, chàng lại lăn lộn dẫy-dụa kêu gào khóc lóc, như kẻ điên rồ ..

Thình lình chàng nghe thấy một thứ thanh âm không biết từ đâu đưa tới, như an ủi chàng đừng khóc nữa. Chàng lắng tai nghe lại thì... thật không thể ngờ là lầm lẫn được nữa, quả là có tiếng động chạm đầu đây... Đương nghi hoặc chưa biết là vật gì, thình lình thấy một vật bay lướt qua mặt, đụng cả vào vai chàng. Chàng kinh hãi kêu dú lên một tiếng, thì bỗng lại nghe « sỵt » giải một tiếng, như bảo phải im miệng. Chàng sức trông thấy nóc nhà thủng toang một mảng, biết ngay là có hiệp khách đến cứu mình rồi ! Bất giác vừa sợ vừa mừng, trống ngực nẩy ran như sấm !.. Giữa lúc ấy thì một người tầm vóc bé nhỏ, từ nóc nhà dòng dây tụt xuống...

Sinh ghen lời khẽ hỏi :

— Ai đấy ?

Một giọng lạnh lạnh như oanh vàng đáp lại :

— Tôi, Tổ-Quyên đây, chàng phải là . . .

Sinh mừng rú lên, bất giác quên cả lễ phép liền nắm choàng lấy tay nàng, rào rạt nước mắt nói :

— Trời ơi, cô em cứu Lương-Sinh này với ! khổ lắm ! cực lắm, cô em ơi ! . . .

Chàng sức nhớ tới sự tỵ hiềm nam-nữ, vội buông tay ra mà bùng mặt khóc nức nở.

Tổ-Quyên cho là vì chàng quá mừng rỡ mà có cái hành động cuồng-rai phi lễ ấy, nên nàng không hề để tâm, khẽ cất giọng âu yếm bảo chàng :

— Công-tử cứ yên tâm tin cậy ở mình thiếp . . . chỉ trong chốc lát nữa sẽ thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng . . . thiếp cấm công-tử không được hỏi han một lời nào trước khi ra khỏi trùng thành . . . Nào bây giờ xin đưa hai tay cho thiếp . . .

Sinh chìa tay ra, Quyên liền dùng mũi xoa buộc chéo hai cổ tay lại. Sinh không hiểu dụng ý ra sao, nhưng cứ chịu phục tòng không hề dám hỏi lại.

Bước xong, nàng bảo Lương quàng tay vào cổ nàng. lạnh như cái cắt. nàng cũng chàng níu thang giây mà vượt lên nóc nhà. Lương-Sinh rất đổi kinh-ngạc ; không ngờ một chàng thiếu-nữ nhỏ nhắn như vậy mà lại có sức khỏe mạnh phi thường đến như thế !

Nàng đi trên mái ngói rất êm, nhưng lúc tự mái nhà nhảy xuống, vì phải cõng một người nên sức đè nặng quá, một mảng ngói bỗng trượt theo, rơi xuống sân gạch loảng soảng . . .

Tên cai ngục nghe tiếng động, rất minh choàng tỉnh giấc, mở cửa chạy ra sức trông thấy xa xa có cái bóng trắng trắng đen đen đương chạy miết . . .

Gã nọ biết ngay có biến rồi, liền vừa hô hoán ầm lên vừa tuốt gươm đuổi theo bắt lại, Vì gã biết còn có tường cao vây bọc, tù nhân không thể chạy thoát được. Bên này; Quyên giắt tay Sinh đương cầm cổ chạy rẽ về phía tả, thấy sau lưng có hút người đuổi theo. Nàng nhân thấy cạnh lối có khóm mầu đơn tốt um, liền xô đẩy Lương Sinh cùng ần nấp vào đó . . .

Tên Cai ngục vô-tình sức chạy tới bên khóm đơn, Quyên như con cọp dinh mồi, nhảy vọt ra đâm thẳng cho gã một nhát suốt bụng sang lưng, khiến gã lăn ra chết tươi. không kịp kêu được một tiếng !

Quyên vội kéo Lương vừa chạy vừa nói :

— Nguy cấp lắm rồi ta phải chạy mau mới kịp.

Thấy Lương vì trời tay nên không chạy được nhanh và nghe thấy hiệu kèn báo động thổi ran phía sau, chàng càng cố gắng càng không chạy được nữa.

Quyên sốt ruột, bèn lại xông sốc chàng lên vai mà chạy bay biến ra góc thành. Nàng tung cái đầu dây có móc sắt lên mặt tường, rồi thoăn-thoắt xông Sinh trèo lên, nhanh như con vượn.

Thoát ra khỏi tường thành rồi mà đã hết nguy đầu ! trước mặt lại còn vương một cái hào nước vừa sâu vừa giông ! Nàng hỏi sinh.

— Công-tử có biết lối không ?

Sinh vừa ắp ứng đáp được tiếng « không biết nàng liền đã ôm lấy ngang người chàng mà quăng «tùm» ra giữa hào rồi !

Sinh hoảng hồn kêu « ối ! . . » Một tiếng liền bị chìm lỉm ! . . . chàng chưa uống phải ngụm nước nào thì bỗng vớ ngay được một vật ! nhận ra thì vật ấy chính là Tổ Quyên.

Quyên đem được Sinh ra khỏi hào nước rồi, ngảnh lại thấy trong thành đèn đuốc sáng rực, tiếng người náo động rầm rầm. Nàng lại xông Sinh nhằm thẳng cánh đồng lúa trước mặt chạy miết...

Trong cảnh đồng rộng, có nhiều đường nhỏ quanh co, nhưng xem chừng như Quyên đã thông thuộc hết cả ; nên nàng cứ tạt ngang tạt giọc một cách tự nhiên.

Khi vừa chạy tới một khu cây cối rậm rạp ven sông, nàng bỗng đặt thạch chàng xuống bãi cỏ mà hồn hèn nói :

— Thiếp kiệt lực mất rồi !

Nói vừa buông lời, liền ngã nhào ra mặt cỏ, ngất lịm hẳn đi không động cựa nữa.

Bấy giờ vào tuần cuối tháng, mảnh trăng khuya vừa lấp ló non đông ; nhờ ánh trăng chàng nhìn được rõ mặt ân-nhân thấy thần sắc sạm nhợt như tro, mồ hôi ướt đầm cả mấy nếp áo, trông chẳng khác gì cái xác chết mới vớt dưới nước lên.

Chàng sờ vào ngực nàng thấy hầy còn nóng, nhưng quả tim đã thôi đập .. Thấy vậy chàng kinh hãi hết hồn, vội vàng ôm sốc nàng lên, đặt nằm ngang trong lòng, vá cởi khuy áo, nới dây lưng cho mạch máu đỡ ngưng trệ. Chàng vừa soa bóp vừa lay gọi từng hồi, mà Quyên vẫn cứ mềm rũ như cành dừa héo ; hai tay nắm chặt, hai mắt nhắm nghiền, lịm lịm như một nàng tiên-nữ ngủ say, tha hồ cho chàng xoay sở chữa chạy, nàng vẫn cứ bất giác tiên không hồi lại được... Không sao nén nổi lòng cảm động, Sinh bỗng ghì chặt lấy mình nàng mà buông òa tiếng khóc. Vừa khóc lướt lướt vừa nghẹn ngào lay gọi :

— Tổ-Quyên ?.. Tổ-Quyên nương tử ơi, nương-tử nữ đi thật ư ?... nữ bỏ tôi chơ vợ thế này cho đành ư ?.. Trời ơi, cô nương hồi ơi Tôi vì cô nương mà được sống, ai ngờ cô nương lại vì tôi mà phải chết ... Trời cao đất thảm ơi, ở đời còn ai cay đắng khốn khổ như tôi nữa không ?.. Cô Quyên ơi ; hồn phách cô ở đâu, nên mau mau quay về đi ! Cô đã cứu sống tôi, nữ nào lại để tôi phải vì cô mà chết, nếu cô mà chết thì tôi thề cũng lấy cái chết để tạ lại ơn cô, quyết chẳng sống thêm một ngày một khắc nào nữa.

Chàng sờ vào ngực nàng vẫn thấy còn nóng, nhất là xác-mặt nàng tự nhiên lại thấy hồng-hào, khác hẳn khi nãy, trông ngồn-ngộn như đóa phù-dung buổi sáng, hiện ra một vẻ xinh đẹp tuyệt trần, khiến cho kẻ nhìn thấy phải xay xura chìm đắm, ngây ngất thần-thờ . . .

Chàng sức nhớ trong túi có thanh quế-quan mà chàng đã mua được ở Nam-dương bằng một giá tiền rất đắt ; Chàng vội lấy ra, nhai ngấu-nghiến một miếng lớn, rồi đem nhét vào miệng nàng một nửa, con một nửa đem soa khắp vào ngực, vào lưng nàng ; Khi đã nhai hết thanh quế, soa khắp thân-thể nàng rồi, chàng bèn cởi áo ngoài của mình ra, quấn chặt lấy mình nàng ; rồi lại ôm ghì lấy, để chuyển hơi nóng (nhiệt độ) của mình sang. Hồi lâu, bỗng thấy trong ngực nàng có tiếng kêu o... o... và chân tay nàng đã thấy nóng đều, chàng mừng rỡ quá, liền lấy tay ấn mạnh vào ngực nàng luôn mấy cái, theo dịp dàng với tiếng đập thường của trái tim ; lại ghé miệng ngậm lấy mũi nàng hút mạnh một cái... bỗng thấy một tiếng thở « phào » một cái, rồi các cơ quan trong ngực nàng lại bắt đầu chuyển động, trái tim bắt đầu đập mạnh dần dần... Chàng mừng rỡ quá, vội trông lại mặt nàng, bất giác dú lên một tiếng vui mừng ! hai mắt nàng đã gấp gáy mở được rồi !... Nàng gạt tay Sinh ra, từ từ ngồi dậy vươn vai một cái mà rằng :

— Chà hôm nay mệt quá... khát nước quá đi mất !

Sinh âu yếm hỏi :

— Cô nương thật tỉnh rồi chứ ?

Nàng bật cười đáp :

— Vậy còn công tử ? đã khỏi mê chưa ?

Lương cũng vui cười nói :

— Cô nương được vô sự, thật là may quá ! vừa rồi cô ngất lịm đi một hồi lâu quá, khiến cho tôi kinh hãi hết hồn !

Nàng thản nhiên đáp :

(Còn nữa)